

„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, megcsaljuk magunkat, és nincs bennünk igazság. Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igazságos, hogy megbocsássa a bűnöket, és megtisztítson minket minden gonoszságtól”

Ha azt mondjuk, nincs bűnünk, lényegében azt mondjuk: mi vagyunk a mérce, nincsen objektív jó és rossz. Mi majd megmondjuk, mi a jó, mi a rossz – mi vagyunk magunk (és mások?) számára az istenek. Milyen helyzetekben érzem: „ÉN jobban tudom? „ „Ez nekem jár, ezt megérdemlem?”

ÉN legnehezebben azoknak tudok megbocsájtani, akik szereteteimet bántják. Te hogy vagy ezzel?

Van olyan, amit nem tudok magamnak megbocsájtani? Van olyan, amiről azt gondolom, hogy Isten sem tudja megbocsájtani?

Mt 2,13-18

„Akkor Heródes, látva, hogy kijátszották a bölcsek, nagy haragra lobbant, és megölette az összes fiúgyermeket Betlehemben és annak egész környékén kétévestől lefelé, annak az időnek megfelelően, amelyet megtudakolt a bölcsektől.”

A bölcsek: két éve követték a csillagot. Én miben vagyok ilyen kitartó? Mikor csüggedek el?

Heródes azt mondták róla, hogy: „úgy került trónra, mint egy róka, úgy uralkodott, mint egy tigris, és úgy halt meg, mint egy kutya”. Ekkor 67 éves lehetett, gyanakvó, szeszélyes, kegyetlen ember. Ekkorra családjának jelentős részét megölette, s mintegy hatezer férfit is keresztre feszített, akik nem tettek hűségesküt a császárra. Én kire hallgatok? Hogyan ápolom a barátságokat? Milyenné akarok válni?

József: álmában az angyal felszólítja, hogy családjával meneküljön Egyiptomba. „Erre ő fölkel, éjjel magához vette a gyermeket és anyját, és eltávozott” Ha azt gondolom, hogy valamit meg kellene tennem, mondanom, meddig gondolkozom róla? Meddig halogatom? Mikor lesznek számomra alkalmasak a körülmények?

Kovács Jolán

